6-2004 Nắm Tro Tàn

Nắm Tro Tàn   Tôi cầm chiếc hộp nhỏ trên tay, bùi ngùi xúc động. Chiếc hộp quen thuộc cũ kỹ bằng đồng chạm trổ đơn sơ mà lúc còn sinh thời mê tôi rất yêu thích. Đó là kỷ niệm đầu đời của ba tôi tặng mẹ tôi ghi dấu mối tình thật đẹp của hai người. Mẹ tôi thường dùng để đựng những chiếc trâm cài, những món trang sức hàng ngày của bà. Sau này trong những lần đi công vụ phương xa, Ba tôi từng mua tặng cho bà những chiếc hộp khác đẹp hơn, quý giá hơn nhưng cũng không sao thay thế vị trí của chiếc hộp này trong lòng bà. Chúng tôi thắc mắc hỏi mẹ tại sao thì bà kể cho chúng tôi nghe câu chuyện trong Cổ Học Tinh Hoa về người đàn bà cắt cỏ Thi. Đức Khổng Tử ra dạo chơi ngoài đồng, thấy một người đàn bà đứng khóc nỉ non ở chỗ bờ đầm. Đức Khổng Tử thấy làm lạ, ông bảo học trò đến hỏi người đàn bà vì cớ gì mà khóc. Người đàn bà nói:

- Hôm trước tôi cắt cỏ Thi, có đánh mất một cái trâm làm bằng cỏ Thi, cho nên tôi khóc. Đức Khổng Tử hỏi: - Đi cắt cỏ Thi mà mất cái trâm bằng cỏ Thi thì việc gì phải khóc? Người đàn bà nói: - Không phải vì tôi đánh mất cái trâm cỏ Thi mà tôi khóc. Sở dĩ tôi khóc là tại tôi thương tiếc một vật cũ, dùng đã lâu, mà ngày nay không sao thấy được nữa. Đó chính là lý do khiến mẹ tôi luôn trân quý chiếc hộp cũ. Bà vẫn thường tỏ ý muốn giữ nó, sống bên mình, chết mang theo. Ba tôi qua đời sau năm mươi năm chung sống trong hạnh phúc với mẹ. Ước nguyện của ông là hỏa táng. Mẹ tôi đã dùng chiếc hộp kỷ niệm này để chứa nắm tro tàn của ông. Chiếc hộp từ đó không những gần gũi với mẹ hơn, mà còn là cả tâm hồn của mẹ gói trọn trong đó nữa. Mẹ thường ngồi lặng người hằng giờ, trầm ngâm bên chiếc hộp để cầu nguyện và lần chuỗi Mân Côi. Từng hạt kinh Mân Côi là từng hạt niềm vui còn lại của đời mẹ gởi gắm trong tình yêu của Thiên Chúa, Mẹ Maria và các con cháu. Bên cạnh đó là những hoài niệm triền miên về quá khứ, một quá khứ tràn ngập hình ảnh của ba tôi. Mẹ tôi theo Ba tôi về với Chúa sau mười năm dài sống trong lặng lẽ, chờ đợi và tin tưởng ngày đoàn tụ phía bên kia. Cũng như Ba tôi, bà muốn được đốt và tro của hai người được hòa làm một cùng chứa trong chiếc hộp kỷ niệm xưa. Mẹ yêu cầu chúng tôi thả chiếc hộp ngoài buiển khơi cho sóng cuốn tro hai người đến đâu thì đến. Tôi ngậm ngùi ôm chiếc hộp trong vòng tay. Con tàu đã đưa chúng tôi xa khơi. Người thuyền trưởng nhận chiếc hộp từ tay tôi rồi thả xuống biển. Một ngọn sóng lớn đánh bật nắp hộp, từng lớp tro quyện vào nhau rồi từ từ tan trong sóng nước. Tôi buồn bã nhìn những lớp tro cuối cùng của cha mẹ tôi theo con sóng trôi dạt về chốn xa xăm... Chiếc hộp cũ và tro tàn của cha mẹ tôi là cả một thời yêu thương gắn bó của chúng tôi. Trải qua biết bao thăng trầm, dâu bể. Từ những ngày vượt biển, tìm sự sống trong cái chết đe dọa tứ bề, đến những ngày tháng định cư trên đất mới, phải phấn đấu cho một cuộc sống mới, mới về đủ mọi phương diện. Tuy đầy gian nan, khốn khó nhưng bao giờ cũng gắn bó thủy chung. Đã có những lần rơi lệ vì sinh ly tử biệt, cũng có những lần reo cười hoan ca trong sự thành đạt, thịnh vượng của đời sống. Tất cả bây giờ còn lại đó, nắm tro tàn. Một nắm tro đã tan theo dòng nước biển khơi. Tôi bật khóc, những giọt nước mắt tiếc thương cho một thời đã qua của gia đình tôi. Một trang sử đã được vĩnh viễn khép, chỉ còn lại trong hồi tưởng nỗi nhớ thương khôn nguôi của chúng tôi, những đứa con đang bắt đầu cho từng trang sử mới của đời mình. Cuối cùng con người còn lại cái gì đây? Có phải chăng chỉ là một nắm tro tàn. Đúng như Charles Singer đã diễn tả trong một bài thơ nói về tro, là sự tồn tại cuối cùng của con người. Nắm tro nếu không trôi theo dòng nước thì cũng tan trong bùn đất hay cuốn theo chiều gió thành những lớp bụi đường dơ bẩn bám khắp mọi nơi. Những lớp bụi dơ mà ngày ngày con người vẫn phải tìm cách để lau sạch. Nắm tro cũng chính là hậu quả của lòng tham vọng cuồng điên như Bin Laden ngày 11 tháng 9 năm 2001 gây nổi lửa hủy diệt hai tòa cao ốc thiêu hủy hàng ngàn nhân mạng. Tro là sự tồn tại sau khi mọi thứ khác cháy tiêu tan. Nắm tro cũng chính là kết quả của lòng vị kỷ, tính kiêu căng đã đốt cháy biết bao mối tương quan tốt đẹp giữa người với người, thiêu hủy những tình bạn thắm thiết, phá nát hạnh phúc lứa đôi, gây đổ vỡ gia đình. Nắm tro cũng là dấu vết duy nhất còn sót lại của những nhan sắc mỹ miều ngày nào tôi đã nhìn thấy, khi kiếp sống con người đến hồi chung cuộc. Vậy tôi sẽ còn lại gì đây? Tính kiêu căng, hợm hĩnh với những chiếc mặt nạ giả hình trong mỗi vai kịch mà tôi đã đóng trên sân khấu cuộc đời. Những hào nhoáng bên ngoài đã từng làm cho tôi bận tâm lo lắng. Trang sức, áo quần, son phấn, nhà cửa, xe cộ, những thứ mà tôi nghĩ sẽ làm cho mọi người